

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt I C 198/13 z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko A. J. o zapłatę kwoty 21.731,00 złotych:

w Ł. z dnia 24 września 2012 roku wydany w sprawie I Nc 964/12 i

a) oddalił powództwo;

b) zasądził od Banku (...) S.A. w W. na rzecz A. J. kwotę 2.717,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądził Banku (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi kwotę 515,00 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że w dniu 13 listopada 2001 r. pomiędzy powodem Bankiem (...) S.A. a A. M. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z § 7 umowy prawne zabezpieczenie pożyczki stanowił weksel własny in blanco opłacony do kwoty pożyczki wraz z odsetkami i poręczony przez pozwaną A. J.. Tego samego dnia została wystawiona deklaracja do weksla in blanco podpisana przez poręczyciela A. J. i pożyczkobiorcę A. M., zgodnie z którą Bank miał prawo wypełnić w każdym czasie na sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami, prowizją i innymi należnościami Banku. Do dyspozycji banku został pozostawiony weksel in blanco. Wobec pożyczkobiorcy A. M. nadal prowadzone jest postępowanie egzekucyjne wszczęte w dniu 5 sierpnia 2003 roku w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi nadał klauzulę wykonalności. Powód wypełnił weksel w dniu 11 lipca 2012 roku i wezwał pozwaną do wykupu weksla w dniu 25 lipca 2012 r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na fakt, że zasadnym jest zarzut podniesiony przez pozwaną, że roszczenie ze stosunku podstawowego uległo przedawnieniu w stosunku do niej. W tym zakresie Sąd Rejonowy wskazał, że prowadzenie postępowania egzekucyjnego wobec pożyczkobiorcy –A. M. spowodowało przerwanie biegu przedawnienia jedynie w stosunku do niej jako dłużnika głównego, nie zaś wobec odpowiadającej z nim solidarnie poręczycielki. Ponieważ bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przeciwko dłużnikowi głównemu –A. M. i w stosunku do tej osoby został złożony wniosek o nadanie klauzuli wykonalności a następnie wszczęte postępowanie egzekucyjne. Skierowanie pozwu przeciwko jednemu z ewentualnych podmiotów ponoszących odpowiedzialność solidarną nie przerywa biegu przedawnienia w stosunku do pozostałych dłużników solidarnych. Natomiast w stosunku do pozwanej nie zostało wszczęte żadne postępowanie skutkujące przerwaniem biegu przedawnienia ze stosunku podstawowego. W ocenie Sądu I instancji, wypełnienie weksla przez powoda nie może być potraktowane jako czynność, która doprowadziła do przerwania biegu przedawnienia wierzytelności w stosunku do odpowiadającej solidarnie poręczycielki wekslowej. Wobec powyższego poręczyciel może powoływać się na przedawnienie roszczenia przeciwko niemu nawet wtedy, gdy roszczenie przeciwko pożyczkobiorcy nie uległo przedawnieniu z powodu jego przerwania na skutek skierowania przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie. Zarzut przedawnienia przysługujący pozwanej, jako dłużnikowi solidarnemu, ma bowiem charakter indywidualny i przysługuje pozwanej niezależnie od sytuacji prawnej dłużnika głównego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2011 roku IV CSK 371/10 opubl. LEX nr 784973). Ponadto, z uwagi na to, że nie doszło do indosowania weksla, pozwana może podnosić zarzuty ze stosunku podstawowego, którego zabezpieczeniem był przedmiotowy weksel (art. 17 ustawy prawo wekslowe). Przewidziana w art. 32 zd. pierwsze ustawy z 1936 roku prawo wekslowe formuła takiej samej odpowiedzialności poręczyciela, jak tego, za którego poręczył oznacza, że do czasu puszczenia weksla w obieg, poręczyciel może powoływać się na zarzuty przysługujące wystawcy weksla in blanco. Nie należy jej rozumieć jednak w ten sposób, że nie przysługują mu zarzuty samodzielne, niezależne od wystawcy weksla, gdyż art. 32 zd. drugie ustawy z 1936 r. prawo wekslowe wyraża wprost zasadę samodzielnej odpowiedzialności awalisty, za wyjątkiem wady formalnej tkwiącej w

zobowiązaniu poręczonego. Wniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest zatem skuteczny. Odnośnie zarzutu pozwanej wypełnienia weksła niezgodnie z zawartym porozumieniem w postaci deklaracji wekslowej z uwagi na jego wypełnienie w dacie, kiedy zabezpieczone nim roszczenie uległo przedawnieniu w stosunku do pozwanej, Sąd I instancji stwierdził, że zarzut ten bezsprzecznie jej przysługuje. Ponieważ nie tylko osoba, która złożyła podpis na wekslu in blanco w razie uzupełnienia tego weksła po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu może powoływać się, że nie jest zobowiązana wekslowo (art. 10 Prawa wekslowego), ale zarzut uzupełnienia weksła po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego przysługuje także poręczycielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie V CSK 142/2010, opubl. LEX nr 737290). Jeżeli weksel in blanco został wręczony w celu zabezpieczenia roszczenia, to wykładnia porozumienia stron w zakresie obejmującym upoważnienie do uzupełnienia weksła in blanco dokonywana zgodnie z art. 65 k.c., zdaniem Sądu Rejonowego, prowadzi do wniosku, że porozumienie to upoważnia jedynie do uzupełnienia weksła in blanco przed upływem przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Zastrzeżenie, że weksel in blanco można wypełnić w każdym czasie, nie daje podstaw do całkowitego oderwania możliwej chwili jego wypełnienia od okresu, w którym roszczenia zabezpieczonego można dochodzić, a to ze względu na potrzebę ochrony dłużnika przed bezterminowym związaniem i wyjątkowo wysokie ryzyko, jakie weksel in blanco stwarza dla dłużnika. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 r. I CSK 548/07, opubl. LEX nr 491471) Treścią upoważnienia do uzupełnienia weksła in blanco jest objęte jedynie uzupełnienie weksła przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Także w sytuacjach, w których zastrzeżono, iż wręczony weksel może być uzupełniony w każdym czasie, chodzi jedynie o dowolną chwilę przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. W konsekwencji osoba, która złożyła podpis na wekslu in blanco – w razie uzupełnienia weksła po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu - może powoływać się, że nie jest zobowiązana wekslowo (art. 10 Prawa wekslowego). Dlatego występuje czasowe ograniczenie możliwości uzupełnienia weksła. Zobowiązanie wekslowe wynikające z weksła in blanco nie może być bowiem oderwane od roszczenia podlegającego zabezpieczeniu, z uwagi na łączącą je więź, wobec tego weksel in blanco może być wypełniony jedynie przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 Września 2004 r. w sprawie II CK 499/03, opubl. LEX nr 156489; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2004 r. w sprawie V CK 228/04, opubl. LEX nr 157380, OSP 2005/11/130; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2004 r. opubl. LEX nr 146408; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie III CK 274/2005, opubl. LEX nr 444482; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie V CSK 323/07, opubl. LEX nr; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie II CSK 522/07., opubl. LEX nr 496389) Powód wypełnił weksel na kwotę 21730,24 zł w dniu 11 lipca 2012 r., a więc w dacie, kiedy zabezpieczone nim roszczenie uległo przedawnieniu w stosunku do pozwanej – poręczycielki wekslowej. Dlatego Sąd na podstawie art. 496 k. p. c. uchylił wydany nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 24 września 2012 roku i oddalił powództwo. Biorąc pod uwagę, że powódka wygrała sprawę w całości Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty powódki składała się kwota 2400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 300 zł tytułem częściowej opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. O nieuiszczonych kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.05.167.1398 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi kwotę 515 zł, tytułem opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w części w której pozwana nie poniosła na skutek zwolnienia od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżąca zarzuciła:

-sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że roszczenie powódki w stosunku do pozwanej uległo przedawnieniu, gdyż uległo przedawnieniu roszczenie ze stosunku

podstawowego to jest umowy pożyczki gotówkowej zawartej z A. M., co nie jest prawdą, gdyż toczące się postępowanie egzekucyjne skutecznie przerwało bieg terminu przedawnienia;

-naruszenie prawa materialnego przez niezastosowanie art. 70 w zw. z art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe, na podstawie których powódka miała prawo dochodzić od pozwanej roszczenia z wypełnionego weksla in blanco.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i utrzymanie w mocy nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 24 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 964/12 oraz o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego /apelacja wraz z załącznikami- k. 135-164/.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej wszelkich kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych /odpowieź na zażalenie – k. 176178/.

Na rozprawie apelacyjnej strona powodowa poparła apelację, a pozwana wniosła o jej oddalenie a w przypadku uwzględnienia apelacji o nieobciążanie strony pozwanej kosztami postępowania /protokół rozprawy apelacyjnej – k. 184/.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako w przeważającej mierze zasadna skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku a w pozostałej, niewielkiej części jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny. Przy czym nadto ustala, że postępowanie egzekucyjne celem wyegzekwowania należności z tytułu zawartej przez A. M. pożyczki toczyło się do stycznia 2013 roku (bezsporne).

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w apelacji w pierwszej kolejności stwierdzić bowiem trzeba, że analiza ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, że na ich gruncie skarżąca koncentruje się na zwalczaniu dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny prawnej faktów ustalonych w toku postępowania, nie kwestionując w istocie prawidłowości poczynionych ustaleń. Tak jest również, gdy apelująca przypisuje Sądowi I instancji zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. w kontekście wniosków wypowiedzianych w przedmiocie zasadności żądania pozwu.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy podzielił podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku i przyjął ją za własną. Natomiast argumenty skarżącej rozważył w aspekcie zastosowania norm prawa materialnego do ujawnionych okoliczności sprawy.

Ocena prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, w tym kontekście uwzględniać zaś musi, że sąd II instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego i może nawet bez podniesienia takich zarzutów-albo wykraczając poza ich zakres- dokonać szczegółowej analizy zasadności zastosowania przez sąd I instancji unormowań materialnoprawnych (uchwała SN z 31 stycznia 2008 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 49/07 opubl. OSNC 2008/6/55). W systemie apelacyjnym sąd odwoławczy jest bowiem przede wszystkim instancją merytoryczną a nie kontrolną. Oznacza to, że Sąd ten nie może poprzestać na ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych, lecz powinien dokonać własnej oceny materiału dowodowego i w granicach apelacji zastosować właściwe przepisy prawa materialnego. W rozpoznawanej sprawie pozwoli to na rozważenie słuszności stanowiska Sądu I instancji, nawet jeśli określonych problemów nie dotyka zarzut naruszenia prawa materialnego podniesiony w apelacji.

Z przedstawionego przez Sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że, wedle tego Sądu, 3-letni termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego jakim jest w niniejszej sprawie umowa pożyczki biegnął wobec pozwanej jako poręczycielki weksla in blanco tak samo jak w stosunku do dłużnika głównego, to jest od dnia 21

listopada 2003 roku i upłynął w dniu 21 listopada 2006 roku. W rezultacie, w ocenie Sądu Rejonowego, zasadnym jest podniesiony przez pozwaną zarzut oparty na dyspozycji art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe (Dz. U. 1936.37.282 ze zm.), że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem w postaci deklaracji wekslowej z uwagi na jego wypełnienie w dacie, kiedy zabezpieczone nim roszczenie uległo przedawnieniu w stosunku do pozwanej, skoro bezspornym jest, że przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło jedynie wobec dłużnika głównego, nie zaś przeciwko pozwanej jako poręczycielce. Wydając rozstrzygnięcie w oparciu o konkluzję, że przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło jedynie wobec dłużniczki głównej, nie zaś względem pozwanej jako poręczycielki, pomimo poczynienia szerokich rozważań, Sąd Rejonowy swojego stanowiska w tej kwestii w istocie nie uzasadnił, poprzestając na odwołaniu do poglądów wyrażonych przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 17 marca 2011 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV CSK 371/2010, wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt VCSK 142/10 oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I CSK 548/07.

W opinii Sądu Okręgowego w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, założeń, które legły u podstaw zastosowanej przez Sąd Rejonowy koncepcji, w tym w szczególności, że wierzyciel w niniejszej sprawie winien podejmować działania zmierzające do przerwania biegu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego także w stosunku do pozwanej, zaaprobować jednak nie sposób. W ocenie Sądu Odwoławczego, nie tylko przeczy to bowiem istocie i celowi poręczenia wekslowego, lecz także nie uwzględnia faktu, że nie mogły ulec przedawnieniu względem pozwanej roszczenia powódki wywodzone z umowy pożyczki z dnia 13 listopada 2001 roku.

Nieodzowną jest bowiem konkluzja, że Sąd potraktował pozwaną nie jako poręczycielkę wekslową, lecz jako poręczycielkę cywilną, zabezpieczającą spłatę długu przez pożyczkobiorczynię. Tymczasem zważyć zaś należy, że pozwana A. J. nie była ani pożyczkobiorczynią ani poręczycielką cywilną odpowiadającą za niespłaconą przez A. M. pożyczkę, co czyniłoby ją wraz z pożyczkobiorczynią dłużnikiem solidarnym w rozumieniu art. 366 k.c. odpowiadającym za spłatę pożyczki. Nie negując oczywistej zasady, wynikającej z art. 32 i 47 przedmiotowej ustawy, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo jak, ten za kogo poręczył, a odpowiedzialność awalisty wobec wierzyciela, posiadacza weksla, jest solidarna wraz z innymi dłużnikami zobowiązania wekslowego nie można jednak tracić z pola widzenia, że awal zabezpiecza tylko zobowiązanie wekslowe. Nie jest zatem instytucją służącą zabezpieczeniu zapłaty długu podstawowego, stanowiącego *causę* dla wystawienia weksla *in blanco*, a jedynie instytucją służącą zabezpieczeniu zapłaty długu wekslowego, zwiększając prawdopodobieństwo jego realizacji. Na uwadze mieć zaś trzeba, że istotą zobowiązania wekslowego jest jego abstrakcyjność i bezwarunkowość, które to cechy służą wzmocnieniu pozycji wierzyciela. Akcesoryjność poręczenia wekslowego wykazuje cechy odmienne w stosunku do innych zabezpieczeń, w tym poręczenia cywilnego. Zobowiązanie awalisty powstaje niezależnie od istnienia zobowiązania dłużnika głównego w sensie materialnym; wystarczy, że zobowiązanie to zostało prawidłowo wyrażone na dokumencie wekslowym w sensie formalnym. Z tego też względu akcesoryjność poręczenia wekslowego określana jest jako akcesoryjność formalna. Zobowiązanie poręczyciela wekslowego jest jednak zobowiązaniem samodzielnym. Źródłem zobowiązania poręczyciela wekslowego jest umowa, zobowiązanie poręczyciela wekslowego i odpowiadające mu roszczenie powstaje przy tym dopiero po uzupełnieniu blankietu przez uprawnioną osobę zgodnie z treścią otrzymanego upoważnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 roku wydany w sprawie o sygn. akt VCSK 323/07 opublikowany w bazie orzecznictwa LEX pod nr (...)). A skoro tak, należy zgodzić się z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 25 września 2013 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt I ACa 445/13 opublikowanym w Portalu Orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Łodzi, że przed wypełnieniem weksla *in blanco* wierzyciel nie ma wobec awalisty żadnego roszczenia (ani wekslowego, ani ze stosunku podstawowego), w stosunku do którego mógłby biec termin przedawnienia i który mógłby ulec przerwaniu. Powyższe prowadzi do wniosku, że błędnym jest stanowisko Sądu I Instancji, że termin wymagalności roszczenia wobec pozwanej jako poręczycielki wekslowej przypadł na dzień 21 listopada 2003 roku i od tego momentu rozpoczął bieg 3 letni termin przedawnienia ze stosunku podstawowego, który upłynął w dniu 21 listopada 2006 roku. A w konsekwencji, jak już powyżej zaakcentowano, nie sposób zatem zaaprobować sugestii czynionych przez Sąd Rejonowy odnośnie konieczności podejmowania przez wierzyciela działań zmierzających do przerwania biegu terminu przedawnienia płynącego dla stosunku podstawowego względem pozwanej, której odpowiedzialność wynika z zupełnie innego tytułu.

Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w przytoczonym powyżej wyroku: „z chwilą całkowitego wypełnienia weksla in blanco powstaje bezwarunkowe, nadające się do realizacji zobowiązanie wekslowe określonej treści. Dlatego działania podejmowane przez posiadacza weksla gwarancyjnego in blanco przed całkowitym wypełnieniem blankietu weksla, zmierzające do uzyskania dobrowolnego wykonania zobowiązania przez osoby mogące odpowiadać w przyszłości z weksla, nie mają wpływu na powstanie zobowiązania wekslowego i rozpoczęcie biegu terminu jego przedawnienia”. Wbrew zapatrywaniom Sądu I instancji, nie jest zatem zasadnym wywiedziony przez pozwaną zarzut oparty na dyspozycji art. 10 przedmiotowej ustawy. Jakkolwiek zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, że przewidziana w art. 32 zd. pierwsze przywołanej ustawy formuła takiej samej odpowiedzialności poręczyciela jak tego za którego poręczył oznacza, że do czasu puszczenia weksla w obieg, poręczyciel może powoływać się na zarzuty przysługujące wystawcy weksla in blanco i jednym z takich zarzutów jest zarzut wypełnienia weksla po upływie terminu przedawnienia zabezpieczonego w nim roszczenia ze stosunku podstawowego. Wprawdzie w motywach wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2011 roku, do którego odwołuje się Sąd I instancji, Sąd ten rozważał podobny problem, jednak nie trudno dostrzec, że w sprawie tej Sąd Najwyższy oparł swe rozważania na założeniu, że pozwana była poręczycielką kredytu, a nie wyłącznie poręczycielką wekslową i z tego względu może powoływać się na przedawnienie roszczenia ze stosunku podstawowego przeciwko niej, pomimo tego, że roszczenie przeciwko kredytobiorcom nie uległo przedawnieniu, gdyż bieg tego przedawnienia został przerwany na skutek skierowania przeciwko nim postępowania egzekucyjnego.

Nie ulega natomiast wątpliwości, że mające swoje źródło w umowie pożyczki z dnia 13 listopada 2001 roku roszczenie o zwrot pożyczki wobec pożyczkobiorczyni A. M. nie uległo przedawnieniu w dacie wypełnienia weksla przez bank jako wierzyciela. Poza sporem jest bowiem, że, prowadzone do stycznia 2013 roku a wszczęte w dniu 5 sierpnia 2003 roku w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności, postępowanie egzekucyjne spowodowało przerwanie biegu przedawnienia w stosunku do pożyczkobiorczyni.

Rację ma zaś skarżąca, że roszczenie wekslowe powódki wobec pozwanej – poręczycielki wekslowej- przedawniające się, wedle zasad określonych w art. 70 przedmiotowej ustawy, w dacie wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie nie uległo przedawnieniu. Zważyć przecież należy, że wedle dyspozycji wskazanego przepisu, znajdującego zastosowanie w przedmiotowej sprawie w oparciu o art. 103 przedmiotowej ustawy, roszczenia wekslowe ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat licząc od dnia płatności weksla. W niniejszej sprawie termin płatności weksla został oznaczony na dzień 25 lipca 2012 roku, a pozew o zapłatę sumy wekslowej wniesiono dnia 12 września 2012 roku.

A skoro tak stwierdzić trzeba, że po stronie pozwanej, jako poręczyciela wekslowego, istnieje zobowiązanie wekslowe do zapłaty kwoty, na którą wypełniono weksel. Pozwana odpowiada na podstawie art. 32 przywołanej powyżej ustawy prawo wekslowe. Nie można też mówić o sprzeczności wypełnienia weksla z porozumieniem wekslowym, gdyż w okolicznościach tej sprawy nie ma żadnych wątpliwości, że w dacie wypełnienia weksla, zobowiązanie dłużnika głównego nie było jeszcze przedawnione.

Powyższe skutkować musiało zmianą zaskarżonego wyroku.

Dlatego też, Sąd Okręgowy w pkt. I. na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w sposób szczegółowo opisany w sentencji. Wskazać jednak należy, że na uwzględnienie nie zasługiwało żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od sumy wekslowej już od dnia 25 lipca 2012 roku. Zważyć przecież trzeba, że, wedle dyspozycji art. 481§ 1 k.c., wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Nie sposób zatem uznać, że wierzycielce należały się odsetki ustawowe już od dnia 25 lipca 2012 roku, skoro na ten właśnie dzień oznaczono termin płatności weksla. W tym stanie rzeczy żądanie zasądzenia odsetawowych z tytułu opóźnienia należało uznać za zasadne dopiero od dnia następnego po upływie terminu płatności weksla, a zatem dopiero od dnia 26 lipca 2012 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie objęte pozwem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych podlegało oddaleniu.

W konsekwencji w takim samym zakresie w punkcie II. wyroku Sądu Okręgowego na podstawie art. 385 k.p.c. oddaleniu jako bezzasadna podlegała apelacja, w której również skarżąca domagała się zasądzenia odsetek ustawowych od sumy wekslowej już od dnia 25 lipca 2012 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygając o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego w pkt. I. 2. wyroku oraz postępowania apelacyjnego w punkcie III. wyroku, Sąd Okręgowy uznał, że realia niniejszej sprawy uzasadniają wniosek, że w sprawie tej zachodzi szczególny wypadek uprawniający do odstąpienia od podstawowej zasady rozliczenia kosztów procesu i zastosowania w tym względzie dyspozycji art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności niniejszej sprawy, w tym w szczególności upływ czasu pomiędzy złożeniem przez pozwaną podpisu jako poręczyciel wekslowy a wystąpieniem z pozwem w niniejszej sprawie, wysokość kwoty zasądzonej od pozwanej oraz wynik porównania sytuacji obu stron, z który powódka jest bankiem – spółką prowadzącą działalność gospodarczą zaś pozwana, jest osobą starszą, która, jak wynika z załączonego przez nią oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku dochodach i źródłach utrzymania, jest osobą samotną, utrzymuje się z emerytury w kwocie 2365,74 złotych oraz pomocy finansowej udzielanej jej przez członków rodziny, nie posiada oszczędności oraz majątku, nakazują przyjąć, że rozliczeniu kosztów niniejszego postępowania zgodnie z jego wynikiem sprzeciwiają się zasady słuszności.